

Arrest

nr. 116 155 van 19 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat J. CALLEWAERT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker, de heer B.M.E. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 3 november 2008 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) die op 4 september 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep bij de Raad van State (RVS). Dit beroep werd op 20 oktober 2009 door de RVS verworpen. Op 21 januari 2011 diende u bij de DVZ een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich in het kader van uw tweede asielaanvraag op dezelfde problemen die u aanhaalde bij uw eerste asielerzoek en op de elementen die uw echtgenote aanhaalde in het kader van haar tweede aanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenote, Pashtun Barikzai, ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen in het kader van uw tweede asielverzoek dat u zich gedeeltelijk baseert op dezelfde elementen als deze die u en uw echtgenoot in het kader van jullie eerste asielaanvraag aanhaalden (CGVS, p. 4). De verklaringen van u en uw echtgenoot in dit verband werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig beoordeeld. Bijgevolg wordt het onderzoek in het kader van uw tweede asielaanvraag beperkt tot de door u aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. U bracht in het kader van uw tweede asielaanvraag geen elementen aan die van aard zijn om de geloofwaardigheid van uw beweringen in het kader van uw eerste aanvraag te herstellen en/of om alsnog te besluiten tot het bestaan van vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De documenten van het UNHCR en IOM hebben betrekking op uw terugkeer van Pakistan naar Afghanistan en op de terugkeer van uw man van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan. Deze feiten werden in het kader van uw eerste asielverzoek echter niet betwist. Wat betreft de dreigbrief van HI dient allereerst opgemerkt te worden dat dit slechts een kopie betreft waardoor de bewijswaarde ervan reeds in grote mate gerelativeerd wordt. De waarde van de dreigbrief wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat uw man niet blijkt te weten of die brief – nochtans een cruciaal document in het kader van uw tweede asielverzoek – voor of na jullie vertrek is gestuurd (CGVS 08/16277Z, p. 7). Voor zover de attesten van een psycholoog die u aanbrengt zouden zijn bedoeld als bewijs van de door u aangehaalde problemen in Afghanistan moet worden gesteld dat een psycholoog enkel vaststellingen kan doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een persoon. Rekening houdend met zijn bevindingen kan hij of zij vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, hij of zij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aanleiding zouden hebben gegeven tot een bepaalde psychologische toestand. Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dagelijks medicatie te nemen – die u overigens niet krijgt van een psychiater – maar dat u de naam van deze medicatie niet kent, hoewel u volgens de attesten die u voorlegde reeds 1,5 jaar in behandeling zou zijn (CGVS 08/12845Z, p. 5). Bijgevolg kunnen deze attesten de geloofwaardigheid van uw beweringen geenszins herstellen. Derhalve dient geconcludeerd te worden dat u geen overtuigende nieuwe stukken neerlegt die de geloofwaardigheid van de feiten waarop u zich baseerde in het kader van uw eerste asielaanvraag kunnen herstellen. Wat betreft de brief van het BCHV waarin de motieven van de beslissing van de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielverzoek worden bekritiseerd, moet worden gesteld dat de beslissing van de Commissaris-generaal werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep tegen het arrest van de RvV werd door de Raad van State bij arrest van 20 oktober 2009 niet toelaatbaar verklaard. De Commissaris-generaal kan niet niet zonder meer opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld.

Niet alleen zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van aard om de beoordeling in het kader van uw eerste asielverzoek te wijzigen, de geloofwaardigheid ervan wordt zelfs bijkomend ondergraven. Er moet immers worden vastgesteld dat u in het kader van uw tweede asielverzoek verklaringen aflegde die niet overeenstemmen met uw beweringen in het kader van uw eerste aanvraag en met de documenten die u aanbrengt. Zo stroken uw verklaringen inzake uw leeftijd niet met het UNHCR voluntary repatriation form. Daar blijkt immers uit dat u in april 2003 40 jaar was. Voor de Belgische asielinstanties beweerde u echter in april 1960 te zijn geboren. In april 2003 was u dus 43 jaar. Ook uw verklaringen over de namen van uw kinderen voor de Belgische asielinstanties blijken niet overeen te stemmen met de inhoud van het UNHCR-formulier waaruit blijkt dat uw kinderen Dawood, Mirwais en Meelad zouden heten. Tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal naar aanleiding van uw eerste asielverzoek beweerde u echter dat een van uw zonen Emran heette (CGVS, dd. 25/06/2008). Ook voor de DVZ beweerde u dit in het kader van uw eerste asielaanvraag (DVZ, 26/05/2008, punt 16). Tot slot moet nog worden gesteld dat u een bewuste poging lijkt te doen om bepaalde elementen te verbergen voor de Commissaris-generaal. Uit het dossier dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken indiende met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat u beschikt over een internationaal paspoort. Door het achterhouden van deze informatie schendt u de medewerkingsplicht die op een asielzoeker rust en die vereist dat deze zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit,

leefwereld en asielrelaas. Deze vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw beweringen in ernstige mate.

Wat betreft uw bewering lerares geweest te zijn in Kaboel dient gezegd dat u dit niet aannemelijk weet te maken op basis van coherente en overtuigende verklaringen. Zo legde u vage verklaringen af met betrekking tot de omvang van de school waar u werkte. Wanneer u hier een eerste keer naar gevraagd werd verklaarde u aanvankelijk naast de kwestie door te stellen dat er onvoldoende klassen waren voor de leerlingen en dat de klassen tot 80 leerlingen hadden. Hoeveel klassen de school telde wist u niet te vertellen (CGVS 08/12845 I, p. 5). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dan gevraagd wordt hoeveel leerlingen uw school telde zegt u dit niet te weten. Gevraagd naar een schatting zegt u dat het er "misschien 1000 waren of misschien meer" (CGVS 08/12845 II, p. 2). Ook over het aantal leraars die actief waren op de school legde u vage en weinig overtuigende verklaringen af. Hiernaar gevraagd stelde u aanvankelijk dat het een grote secundaire school betrof. Gevraagd naar een schatting van het aantal leraars gaf u vervolgens aan dat er in twee schiften werd gewerkt. Pas nadat u uitdrukkelijk werd gevraagd om aan te geven of het aantal leraars eerder vijf dan vijftig betrof, ging u in op de vraag maar bleef u evenzeer vaag door te stellen dat het er meer dan vijftig waren (CGVS 08/12845 I, p.9). Dergelijke van elkaar afwijkende verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen aangezien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u meer nauwkeurige verklaringen zou kunnen afleggen in dit verband indien u daar tussen 1381 en 1386 daadwerkelijk zou hebben gewerkt. Verder kan nog een tegenstrijdigheid opgemerkt worden tussen uw verklaringen en het door u neergelegde document van het UNHCR. Zo zegt u als lerares begonnen te zijn na uw terugkeer uit Pakistan op 2 hamal 1381 (CGVS 08/12845 II, p. 2). Uit het document van het UNHCR met betrekking tot uw vrijwillige terugkeer uit Pakistan blijkt echter dat u pas uit Pakistan vertrokken bent op 2 saur 1382, meer dan een jaar later. Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw carrière als lerares in Afghanistan niet aantoot. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg daarvan zou hebben gekend. De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover worden verder ondergraven door de vaststelling dat de dreigbrief die u in het kader van uw tweede asielverzoek aanbrengt en waarvan u beweert dat u erin wordt bedreigd omwille van uw werk als lerares, geen enkele melding maakt van uw job. De psychologische problemen die u zou kennen zijn niet van aard om de incoherentie in uw relaas te verklaren. De diagnose die in de attesten wordt gesteld is immers niet tot stand gekomen op basis van een onderzoek door een psychiater die over de vereiste capaciteiten beschikt om deze diagnose te stellen maar door een psycholoog. Bovendien ondermijnen eerder in deze beslissing gemaakte opmerkingen de bewijskracht van het attest. De lidkaart van de school waar u actief zou zijn geweest die u in het kader van uw eerste asielverzoek voorlegde volstaat evenmin om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Dergelijk document heeft immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Het stuk volstaat op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen, temeer daar uit het document blijkt dat het werd afgedrukt met een printer op printerpapier zodat het een document betreft dat eenvoudig op elektronische wijze kan worden opgesteld.

Verder haalt u psychologische problemen aan die een terugkeer naar Afghanistan in de weg zouden staan (CGVS 08/12845Z, p. 4 en 5). Wat dit betreft moet eerst en vooral worden gesteld dat dit element op zich verband houdt met de Vluchtelingenconventie, noch met de criteria van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van medische problemen dient dan ook te gebeuren binnen de daartoe geëigende procedure namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uw advocaat haalde in een brief na het gehoor voor de Commissaris-generaal nog aan dat er rekening dient te worden gehouden met de risico's die u als vrouw die uit ballingschap uit het Westen terugkeert loopt omwille van een minder traditionele levensstijl alsook met het risico dat kinderen lopen wanneer ze worden geconfronteerd met de veiligheids- en gezondheidssituatie in Afghanistan.

Inzake de mogelijkheid dat u het slachtoffer zou worden van bestraffing omdat u zich niet zou houden aan de rol die vrouwen wordt voorgeschreven door de Afghaanse maatschappij, de traditie en het wettelijk systeem moet worden gesteld dat er in uw verklaringen geen enkel, geloofwaardig, element is terug te vinden dat er zou op wijzen dat u de maatschappelijke regels in Afghanistan niet zou naleven. Tijdens het gehoor maakte u enkel melding van een gebrek aan respect voor vrouwen in uw land van herkomst. Het enige concrete element dat mogelijks zou wijzen op een minder traditioneel gedrag zijn uw verklaringen omtrent uw werk als lerares. Deze werden in het kader van uw asielverzoek echter als onaannemelijk beoordeeld. Voor zover u zich louter baseert op de algemene situatie voor vrouwen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan moet worden gesteld dat het UNHCR-rapport waarnaar uw advocaat in navolging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) ter ondersteuning van haar uiteenzetting verwijst in 2010 werd vervangen door een nieuwe 'guideline' die

geen melding meer maakt van vrouwen die uit Europa terugkeren als risicoprofiel. Uit overige informatie met betrekking tot de situatie van vrouwen in Afghanistan kan op geen enkele manier worden afgeleid dat zij op basis van de algemene situatie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk zouden maken.

Wat betreft de verwijzing naar de situatie van kinderen in Afghanistan moet worden vastgesteld dat deze voor het eerst wordt aangebracht in een brief die door uw advocaat werd opgesteld en dat u in de loop van uw tweede asielprocedure zelf geen enkele melding maakte van enig risico in hoofde van uw kinderen verbonden aan deze situatie. De vrees of het risico in dit verband is niet doorleefd en overtuigend. Uit niets blijkt het acuut karakter van deze vrees of dit risico. Overigens wordt in de brief niet uitgewerkt hoe de algemene situatie voor kinderen waarnaar wordt verwezen concreet betrekking zou hebben op uw kinderen, te meer daar de situatie die in de brief concreet wordt aangehaald betrekking heeft op kinderen onder de vijf jaar en uw jongste kind volgens uw verklaringen in 1996 werd geboren en op dit moment dus de leeftijd van zeventien heeft bereikt.

U legt tevens nog een medisch attest neer waarin melding wordt gemaakt van een hardnekkig eczema. Uit dit attest kan geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot uw verklaringen inzake uw vrees voor vervolging of een mogelijk risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vw.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd."

Bijgevolg kan er op basis van deze elementenook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Chahar Asyab te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is.

De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor gans 2012. Voor het district Chahar Asyab werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Geenszins kan besloten worden dat er in Chahar Asyab een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Chahar Asyab van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Chahar Asyab geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekster, mevrouw B. P. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Char Qala in het district Chahar Asyab van de provincie Kaboel. Op 26 mei 2008 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) die op 4 september 2009 werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV besloot in zijn arrest dat de verklaringen van uw echtgenoot, waarop u uw asielverzoek baseerde, ongeloofwaardig waren en waren aangetast door inconsistente en manifest tegenstrijdige verklaringen aangaande de kern van zijn asielrelaas. Op 21 januari 2011 diende u bij de DVZ een tweede asielaanvraag in. U verwijst in het kader van dit verzoek naar de problemen die uw echtgenoot in het kader van zijn eerste asielverzoek aanhaalde en naar de problemen die u als lerares zou hebben gekend voor uw vlucht uit Afghanistan. U geeft verder aan dat vrouwen in Afghanistan niet worden gerespecteerd en maakt melding van psychologische problemen waarvoor u in België werd behandeld. In een brief wees uw advocate na het gehoor op het CGVS nog op een aantal elementen die naar haar mening in uw hoofde en in hoofde van uw minderjarige kinderen een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zouden doen ontstaan. U zou als vrouw die uit ballingschap terugkeert uit Europa worden beschouwd als overtreders van de traditionele normen en bijgevolg het slachtoffer kunnen worden van straffen zoals isolatie, stigmatisatie en eermisdrijven. Uw kinderen zouden volgens uw advocaat het slachtoffer dreigen te worden van de veiligheids- en gezondheidssituatie in Afghanistan.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een repatriëringsformulier van UNHCR, een registratieformulier van UNHCR in het kader van uw repatriëring, een document van IOM van uw man, een dreigbrief van Hezb Islami (HI) en verschillende attesten opgesteld door een psycholoog. U brengt ook een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen in het kader van uw tweede asielverzoek dat u zich gedeeltelijk baseert op dezelfde elementen als deze die u en uw echtgenoot in het kader van jullie eerste asielaanvraag aanhaalden (CGVS, p. 4). De verklaringen van u en uw echtgenoot in dit verband werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig beoordeeld. Bijgevolg wordt het onderzoek in het kader van uw tweede asielaanvraag beperkt tot de door u aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. U bracht in het kader van uw tweede asielaanvraag geen elementen aan die van aard zijn om de geloofwaardigheid van uw beweringen in het kader van uw eerste aanvraag te herstellen en/of om

alsnog te besluiten tot het bestaan van vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De documenten van het UNHCR en IOM hebben betrekking op uw terugkeer van Pakistan naar Afghanistan en op de terugkeer van uw man van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan. Deze feiten werden in het kader van uw eerste asielverzoek echter niet betwist. Wat betreft de dreigbrief van HI dient allereerst opgemerkt te worden dat dit slechts een kopie betreft waardoor de bewijswaarde ervan reeds in grote mate gerelativeerd wordt. De waarde van de dreigbrief wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat uw man niet blijkt te weten of die brief – nochtans een cruciaal document in het kader van uw tweede asielverzoek – voor of na jullie vertrek is gestuurd (CGVS 08/16277Z, p. 7). Voor zover de attesten van een psycholoog die u aanbrengt zouden zijn bedoeld als bewijs van de door u aangehaalde problemen in Afghanistan moet worden gesteld dat een psycholoog enkel vaststellingen kan doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een persoon. Rekening houdend met zijn bevindingen kan hij of zij vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, hij of zij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aanleiding zouden hebben gegeven tot een bepaalde psychologische toestand. Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dagelijks medicatie te nemen – die u overigens niet krijgt van een psychiater – maar dat u de naam van deze medicatie niet kent, hoewel u volgens de attesten die u voorlegde reeds 1,5 jaar in behandeling zou zijn (CGVS 08/12845Z, p. 5). Bijgevolg kunnen deze attesten de geloofwaardigheid van uw beweringen geenszins herstellen. Derhalve dient geconcludeerd te worden dat u geen overtuigende nieuwe stukken neerlegt die de geloofwaardigheid van de feiten waarop u zich baseerde in het kader van uw eerste asielaanvraag kunnen herstellen. Wat betreft de brief van het BCHV waarin de motieven van de beslissing van de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielverzoek worden bekritiseerd, moet worden gesteld dat de beslissing van de Commissaris-generaal werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep tegen het arrest van de RvV werd door de Raad van State bij arrest van 20 oktober 2009 niet toelaatbaar verklaard. De Commissaris-generaal kan niet niet zonder meer opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld.

Niet alleen zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van aard om de beoordeling in het kader van uw eerste asielverzoek te wijzigen, de geloofwaardigheid ervan wordt zelfs bijkomend ondergraven. Er moet immers worden vastgesteld dat u in het kader van uw tweede asielverzoek verklaringen aflegde die niet overeenstemmen met uw beweringen in het kader van uw eerste aanvraag en met de documenten die u aanbrengt. Zo stroken uw verklaringen inzake uw leeftijd niet met het UNHCR voluntary repatriation form. Daar blijkt immers uit dat u in april 2003 40 jaar was. Voor de Belgische asielinstanties beweerde u echter in april 1960 te zijn geboren. In april 2003 was u dus 43 jaar. Ook uw verklaringen over de namen van uw kinderen voor de Belgische asielinstanties blijken niet overeen te stemmen met de inhoud van het UNHCR-formulier waaruit blijkt dat uw kinderen Dawood, Mirwais en Meelad zouden heten. Tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal naar aanleiding van uw eerste asielverzoek beweerde u echter dat een van uw zonen Emran heette (CGVS, dd. 25/06/2008). Ook voor de DVZ beweerde u dit in het kader van uw eerste asielaanvraag (DVZ, 26/05/2008, punt 16). Tot slot moet nog worden gesteld dat u een bewuste poging lijkt te doen om bepaalde elementen te verbergen voor de Commissaris-generaal. Uit het dossier dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken indiende met het oog op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat u beschikt over een internationaal paspoort. Door het achterhouden van deze informatie schendt u de medewerkingsplicht die op een asielzoeker rust en die vereist dat deze zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Deze vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw beweringen in ernstige mate.

Wat betreft uw bewering lerares geweest te zijn in Kaboel dient gezegd dat u dit niet aannemelijk weet te maken op basis van coherente en overtuigende verklaringen. Zo legde u vage verklaringen af met betrekking tot de omvang van de school waar u werkte. Wanneer u hier een eerste keer naar gevraagd werd verklaarde u aanvankelijk naast de kwestie door te stellen dat er onvoldoende klassen waren voor de leerlingen en dat de klassen tot 80 leerlingen hadden. Hoeveel klassen de school telde wist u niet te vertellen (CGVS 08/12845 I, p. 5). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dan gevraagd wordt hoeveel leerlingen uw school telde zegt u dit niet te weten. Gevraagd naar een schatting zegt u dat het er “misschien 1000 waren of misschien meer” (CGVS 08/12845 II, p. 2). Ook over het aantal leraars die actief waren op de school legde u vage en weinig overtuigende verklaringen af. Hiernaar gevraagd stelde u aanvankelijk dat het een grote secundaire school betrof. Gevraagd naar een schatting van het aantal leraars gaf u vervolgens aan dat er in twee schiften werd gewerkt. Pas nadat u uitdrukkelijk werd gevraagd om aan te geven of het aantal leraars eerder vijf dan vijftig betrof, ging u in op de vraag maar bleef u evenzeer vaag door te stellen dat het er meer dan vijftig waren (CGVS 08/12845 I, p.9). Dergelijke van elkaar afwijkende verklaringen ondergraven de

geloofwaardigheid van uw beweringen aangezien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u meer nauwkeurige verklaringen zou kunnen afleggen in dit verband indien u daar tussen 1381 en 1386 daadwerkelijk zou hebben gewerkt. Verder kan nog een tegenstrijdigheid opgemerkt worden tussen uw verklaringen en het door u neergelegde document van het UNHCR. Zo zegt u als lerares begonnen te zijn na uw terugkeer uit Pakistan op 2 hamal 1381 (CGVS 08/12845 II, p. 2). Uit het document van het UNHCR met betrekking tot uw vrijwillige terugkeer uit Pakistan blijkt echter dat u pas uit Pakistan vertrokken bent op 2 saur 1382, meer dan een jaar later. Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw carrière als lerares in Afghanistan niet aantoot. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg daarvan zou hebben gekend. De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover worden verder ondergraven door de vaststelling dat de dreigbrief die u in het kader van uw tweede asiolverzoek aanbrengt en waarvan u beweert dat u erin wordt bedreigd omwille van uw werk als lerares, geen enkele melding maakt van uw job. De psychologische problemen die u zou kennen zijn niet van aard om de incoherentie in uw relaas te verklaren. De diagnose die in de attesten wordt gesteld is immers niet tot stand gekomen op basis van een onderzoek door een psychiater die over de vereiste capaciteiten beschikt om deze diagnose te stellen maar door een psycholoog. Bovendien ondermijnen eerder in deze beslissing gemaakte opmerkingen de bewijskracht van het attest. De lidkaart van de school waar u actief zou zijn geweest die u in het kader van uw eerste asiolverzoek voorlegde volstaat evenmin om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Dergelijk document heeft immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Het stuk volstaat op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen, temeer daar uit het document blijkt dat het werd afgedrukt met een printer op printerpapier zodat het een document betreft dat eenvoudig op elektronische wijze kan worden opgesteld.

Verder haalt u psychologische problemen aan die een terugkeer naar Afghanistan in de weg zouden staan (CGVS 08/12845Z, p. 4 en 5). Wat dit betreft moet eerst en vooral worden gesteld dat dit element op zich verband houdt met de Vluchtelingenconventie, noch met de criteria van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van medische problemen dient dan ook te gebeuren binnen de daartoe geëigende procedure namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uw advocaat haalde in een brief na het gehoor voor de Commissaris-generaal nog aan dat er rekening dient te worden gehouden met de risico's die u als vrouw die uit ballingschap uit het Westen terugkeert loopt omwille van een minder traditionele levensstijl alsook met het risico dat kinderen lopen wanneer ze worden geconfronteerd met de veiligheids- en gezondheidssituatie in Afghanistan.

Inzake de mogelijkheid dat u het slachtoffer zou worden van bestraffing omdat u zich niet zou houden aan de rol die vrouwen wordt voorgeschreven door de Afghaanse maatschappij, de traditie en het wettelijk systeem moet worden gesteld dat er in uw verklaringen geen enkel, geloofwaardig, element is terug te vinden dat er zou op wijzen dat u de maatschappelijke regels in Afghanistan niet zou naleven. Tijdens het gehoor maakte u enkel melding van een gebrek aan respect voor vrouwen in uw land van herkomst. Het enige concrete element dat mogelijks zou wijzen op een minder traditioneel gedrag zijn uw verklaringen omtrent uw werk als lerares. Deze werden in het kader van uw asiolverzoek echter als onaannemelijk beoordeeld. Voor zover u zich louter baseert op de algemene situatie voor vrouwen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan moet worden gesteld dat het UNHCR-rapport waarnaar uw advocaat in navolging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) ter ondersteuning van haar uiteenzetting verwijst in 2010 werd vervangen door een nieuwe 'guideline' die geen melding meer maakt van vrouwen die uit Europa terugkeren als risicoprofiel. Uit overige informatie met betrekking tot de situatie van vrouwen in Afghanistan kan op geen enkele manier worden afgeleid dat zij op basis van de algemene situatie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk zouden maken.

Wat betreft de verwijzing naar de situatie van kinderen in Afghanistan moet worden vastgesteld dat deze voor het eerst wordt aangebracht in een brief die door uw advocaat werd opgesteld en dat u in de loop van uw tweede asielpercedure zelf geen enkele melding maakte van enig risico in hoofde van uw kinderen verbonden aan deze situatie. De vrees of het risico in dit verband is niet doorleefd en overtuigend. Uit niets blijkt het acuut karakter van deze vrees of dit risico. Overigens wordt in de brief niet uitgewerkt hoe de algemene situatie voor kinderen waarnaar wordt verwezen concreet betrekking zou hebben op uw kinderen, te meer daar de situatie die in de brief concreet wordt aangehaald betrekking heeft op kinderen onder de vijf jaar en uw jongste kind volgens uw verklaringen in 1996 werd geboren en op dit moment dus de leeftijd van zeventien heeft bereikt.

U legt tevens nog een medisch attest neer waarin melding wordt gemaakt van een hardnekkig eczema. Uit dit attest kan geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot uw verklaringen

inzake uw vrees voor vervolging of een mogelijk risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vw.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Chahar Asyab te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor gans 2012. Voor het district Chahar Asyab werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Geenszins kan besloten worden dat er in Chahar Asyab een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Chahar Asyab van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Chahar Asyab geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde bestreden beslissingen maakten reeds het voorwerp uit van een beroep bij de Raad. De Raad weigerde bij arresten nrs. 113 236 en 113 237 van 31 oktober 2013 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan eerste verzoeker en tweede verzoekster.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er in hoofde van derde, vierde en vijfde verzoeker een beslissing door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd genomen. Uit het administratief dossier blijkt wel dat alle drie de kinderen heden meerderjarig zijn.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève samengelezen met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, schending van artikel 4, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, schending van de materiële motiveringsplicht, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welke elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bovendien beroepen verzoekers zich op een manifeste appreciatiefout.

In een eerste onderdeel benadrukken verzoekers dat hun verschillende risicoprofielen niet worden ontkend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij maken vooreerst melding van het communistische profiel van verzoeker: door verzoekers samenwerking met het communistische regime en met de Sovjetunie wordt het gezin beschouwd als verraders en communisten waardoor het gezin jarenlang reeds bedreigingen ondergaan heeft. Verzoekers verwijzen naar de UNHCR Guidelines van 2009 waaruit blijkt dat deze personen duidelijk als een risicoprofiel beschouwd moeten worden. Daarnaast menen zij dat het communistische profiel van verzoeker in samenhang dient gezien te worden met het beroep van verzoekster, die leerkracht was. Verzoekers benadrukken dat tijdens de eerste asielaanvraag nooit betwist werd dat verzoekster leerkracht was en evenmin werd de door verzoekster neergelegde lerarenkaart betwist. Verzoekers benadrukken dat géén tegenstrijdigheid werd opgemerkt doch enkel werd gesteld dat verzoekster “vaag” is. Verzoekers benadrukken dat verzoekster in dit verband talloze andere exacte antwoorden gaf en verwijzen dienaangaande naar haar verklaringen zoals afgelegd ten tijde van haar eerste asielaanvraag. Volgens UNHCR lopen leerkrachten wel degelijk risico om te worden vervolgd in Afghanistan. Tenslotte wijzen verzoekers erop dat zij hun lange verblijf in het buitenland (Iran, Pakistan, België) zal bijdragen tot de vervolging waarbij één van de beschuldigingen steeds geweest is dat verzoekers verraders zijn en beïnvloed door het ‘Westen’. Hun lange ballingschap in het buitenland zal dit idee bij de heersende commandanten en de lokale bevolking alleen maar versterken.

In een tweede onderdeel voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkent of geen rekening wenst te houden met de ernstige psychische problemen van verzoekster daar verzoekster de naam niet kent van de medicatie die ze krijgt en omdat ze een psycholoog heeft die haar behandelt. Deze redenen zijn voor verzoekers onbegrijpelijk. Verzoekers voeren aan dat het niet ongewoon is dat een persoon met psychische problemen opgevolgd wordt door een huisarts voor eventuele medicatie en voor gesprekken (en een diagnose) bij een psycholoog. Verzoekers citeren uit de website van de Belgische Federatie van psychologen waaruit blijkt dat een psycholoog wel degelijk in staat is om posttraumatische stress te identificeren. Bovendien is op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf een psycholoog werkzaam die gevallen van posttraumatische stress onderzoekt. Verzoekers benadrukken dat verzoekster psychologische problemen heeft waardoor het moeilijk is om de gecompliceerde vragen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te beantwoorden. Verzoekers leggen nog een medisch attest van de huisarts (stuk 4) neer, die bevestigt dat verzoekster in behandeling is voor onder meer een depressie en dat haar Doctrazode werd voorgeschreven.

In een derde onderdeel menen verzoekers dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet gezien de reeds ondergane vervolging in het verleden.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van artikel 22bis van de Grondwet.

2.2. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de volgende documenten: ANSO rapport eerste kwartaal 2013 (p. 9-11) en een medisch attest van 12 juli 2013.

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arresten nr. 31 190 en 31 191 van 4 september 2009.

De betreffende arresten genieten thans kracht van gewijsde, gezien het beroep daarvan bij de Raad van State op 20 oktober 2009 ontoelaatbaar werd bevonden. Dienvolgens zullen, in de mate verzoekers verwijzen naar de elementen die zij in het kader van de eerste asielaanvraag indienden, deze niet opnieuw bij de beoordeling betrokken worden. Het asielrelaas van verzoekers in het kader van hun eerste asielaanvraag werd immers ongeloofwaardig bevonden.

Wat betreft de nieuwe elementen die verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag bijbrengen wordt gewezen op wat ter zake werd geoordeeld in de hoger vermelde en met gezag van gewijsde bekleedde arresten nrs.113 236 en 113 237.

Deze arresten vermelden het volgende:

“Te dezen brengt verzoekster als nieuwe elementen bij: een repatriëringsformulier van UNHCR, een registratieformulier van UNHCR in het kader van haar repatriëring, een document van IOM van verzoeksters echtgenoot, een dreigbrief van Hezb Islami (HI), verschillende attesten opgesteld door een psycholoog en een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV).

Met betrekking tot al deze nieuwe elementen heeft de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd waarom deze niet vermogen de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat: “De documenten van het UNHCR en IOM hebben betrekking op uw terugkeer van Pakistan naar Afghanistan en op de terugkeer van uw man van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan. Deze feiten werden in het kader van uw eerste asielverzoek echter niet betwist. Wat betreft de dreigbrief van HI dient allereerst opgemerkt te worden dat dit slechts een kopie betreft waardoor de bewijswaarde ervan reeds in grote mate gerelativeerd wordt. De waarde van de dreigbrief wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat uw man niet blijkt te weten of die brief – nochtans een cruciaal document in het kader van uw tweede asielverzoek – voor of na jullie vertrek is gestuurd (CGVS 08/16277Z, p. 7). Voor zover de attesten van een psycholoog die u aanbrengt zouden zijn bedoeld als bewijs van de door u aangehaalde problemen in Afghanistan moet worden gesteld dat een psycholoog enkel vaststellingen kan doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een persoon. Rekening houdend met zijn bevindingen kan hij of zij vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, hij of zij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aanleiding zouden hebben gegeven tot een bepaalde psychologische toestand. Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dagelijks medicatie te nemen – die u overigens niet krijgt van een psychiater – maar dat u de naam van deze medicatie niet kent, hoewel u volgens de attesten die u voorlegde reeds 1,5 jaar in behandeling zou zijn (CGVS 08/12845Z, p. 5). Bijgevolg kunnen deze attesten de geloofwaardigheid van uw beweringen geenszins herstellen. Derhalve dient geconcludeerd te worden dat u geen overtuigende nieuwe stukken neerlegt die de geloofwaardigheid van de feiten waarop u zich baseerde in het kader van uw eerste asielaanvraag kunnen herstellen. Wat betreft de brief van het BCHV waarin de motieven van de

beslissing van de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielverzoek worden bekritiseerd, moet worden gesteld dat de beslissing van de Commissaris-generaal werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

De Raad stelt vast dat de motieven met betrekking tot de nieuwe documenten waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers laten na deze concrete motivering ook maar op enige wijze te betwisten waardoor deze onverminderd overeind blijft en beschouwd dient te worden als zijnde hier hernomen.” De Raad stelt vast dat ook in onderhavig verzoekschrift verzoekers nalaten deze concrete motivering ook maar op enige wijze te betwisten en sluit zich hier aldus bij aan.

Los van de hier bovenvermelde en besproken stukken verklaart verzoekster bij haar tweede asielaanvraag eveneens dat zij vervolging vreest vanwege extremisten wegens haar job als lerares in Kabul, brengt zij ook medische motieven aan als gevolg van psychologische stoornissen en stelt zij vervolging te vrezen omwille van het feit dat zij in het verleden beschuldigd werden als verraders en beïnvloed door het westen, en zij nu terugkeren uit het westen. In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers ook dat zij vervolging vrezen omwille van hun communistisch profiel.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekers werd reeds geoordeeld dat wat betreft de bedreigingen die verzoekster beweerdelijk ontving als gevolg van haar functie als lerares, zij hierover bijzonder vaag was, de ernst ervan herhaaldelijk relativeerde en er eveneens tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de versie van de feiten van verzoeker en die van verzoekster. In het kader van hun tweede asielaanvraag werd vervolgens geoordeeld dat er, gelet op verzoeksters vage, weinig overtuigende en incoherente verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering als lerares werkzaam te zijn geweest in Kabul. Wat de door haar in het kader van haar eerste asielaanvraag neergelegde lidkaart van de school waar zij actief zou zijn geweest betreft, stelt de bestreden beslissing terecht dat deze niet volstaat om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen daar dergelijke documenten immers enkel het vermogen hebben om de intrinsieke waarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Waar verzoekers aangeven dat in het kader van hun eerste asielaanvraag nooit betwist werd dat verzoekster leerkracht was en evenmin werd de door verzoekster neergelegde lerarenkaart betwist, wordt benadrukt dat verzoekers zelf gemeend hebben een nieuwe asielaanvraag te moeten indienen op basis van nieuwe gegevens die de feiten aangebracht in hun voorgaande asielaanvragen moeten aanvullen en verduidelijken en -althans volgens hen- moeten leiden tot een nieuwe en gunstige beslissing. Waar verzoekers voorts aanvoeren dat géén tegenstrijdigheid werd weerhouden aangaande verzoeksters verklaringen omtrent haar functie als lerares, maar haar enkel wordt verweten “vaag” te zijn, dient te worden opgemerkt dat dergelijk betoog niet dienstig is daar de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Waar verzoekster vervolgens aangeeft dat zij nochtans talloze andere exacte antwoorden wist te verschaffen, kan zij haar onwetendheid bij de overige antwoorden inzake het aantal klassen, het aantal leraars en het aantal leerlingen, niet verschonen.

Hoeveel klassen de school telde wist verzoekster niet te vertellen (eerste asielaanvraag, stuk 10, gehoorverslag 25/06/2008, p. 5). Wanneer haar tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan gevraagd wordt hoeveel leerlingen haar school telde stelt zij dit niet te weten (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag 26/02/2009, p. 2). Ook over het aantal leraars die actief waren op de school legde verzoekster vage en weinig overtuigende

verklaringen af. Hiernaar gevraagd stelde zij aanvankelijk dat het een grote secundaire school betrof. Gevraagd naar een schatting van het aantal leraars gaf zij vervolgens aan dat er in twee schiften werd gewerkt. Pas nadat zij uitdrukkelijk werd gevraagd om aan te geven of het aantal leraars eerder vijf dan vijftig betrof, ging zij in op de vraag maar bleef zij evenzeer vaag door te stellen dat het er meer dan vijftig waren (eerste asielaanvraag, stuk 10, gehoorverslag 25/06/2008, p. 9). Van verzoekster, uit wiens verklaringen blijkt dat zij minstens 5 jaar heeft lesgegeven in deze school (eerste asielaanvraag, stuk 10, gehoorverslag 25/06/2008, p. 3; eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag 26/02/2009, p. 2; tweede asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag 18/10/2012, p. 2), kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij duidelijke en concrete antwoorden geeft omtrent essentiële zaken verbonden aan een school. De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hierover worden verder ondergraven door de vaststelling dat de dreigbrief die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag aanbrengt en waarvan zij beweert dat zij erin wordt bedreigd omwille van haar werk als lerares, geen enkele melding maakt van haar job (tweede asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag 18/10/2012, p. 4). Nu verzoekster er haar functie als lerares in Kabul niet aannemelijk weet te maken, is de verwijzing naar de UNHCR richtlijnen die aangeven dat leerkrachten wel degelijk vervolgd worden in Afghanistan niet relevant daar deze verwijzing enkel nuttig kan zijn indien verzoekers er in geslaagd waren hun ingeroepen asielmotieven aannemelijk te maken, *quod non*. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat overigens niet om aan te tonen dat de asielzoeker in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke voor wat hun communistisch profiel en verzoeksters profiel van leerkracht betreft (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Voor wat betreft het communistisch profiel dat zij thans aanvoeren, dient nog te worden opgemerkt dat reeds bij de eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat de vervolging ten gevolge hiervan ongeloofwaardig was. Ook hier volstaat een verwijzing naar de UNHCR richtlijnen over een bepaalde risicoprofiel niet om aan te tonen dat de asielzoeker in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke voor wat hun communistisch profiel en verzoeksters profiel van leerkracht betreft (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ook waar verzoekers stellen dat zij in het verleden beschuldigd werden als verraders en beïnvloed door het westen, en zij nu terugkeren uit het westen, dient erop gewezen te worden dat reeds bij de eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat hun asielrelaas ongeloofwaardig was.

Voor zover de attesten van een psycholoog die verzoekers aanbrengen zouden zijn bedoeld als bewijs van de door hen aangehaalde problemen in Afghanistan, wijst de bestreden beslissing er terecht op dat een psycholoog enkel vaststellingen kan doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een persoon. Rekening houdend met zijn bevindingen kan hij of zij vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, hij of zij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aanleiding zouden hebben gegeven tot een bepaalde psychologische toestand. Uit het administratief dossier blijkt ook geenszins dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure. Verzoekster was immers in staat haar asielrelaas chronologisch en gedetailleerd te vertellen. Bijgevolg kunnen de door verzoekster verklaarde psychologische problemen geen verklaring zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en lacunes in het asielrelaas. Aangaande het attest van een zekere Sarah Lenel van 19 januari 2011 wordt opgemerkt dat hierin weliswaar melding wordt gemaakt van "*Sous réserve de confirmation ou de réévaluation, l'état actuel de Madame BARIKZAI paraît incompatible avec une audition relative à son droit de séjour sans encadrement approprié.*", maar geenszins uit het attest kan worden afgeleid wat de hoedanigheid is van de persoon die deze opmerking formuleerde. Het attest van psychologe Barbara Santana van 16 oktober 2012 geeft niet aan dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure. Zoals hierboven reeds werd gesteld, blijkt dit overigens ook niet uit de gegevens vervat in het administratieve dossier. Verzoekster was in staat haar asielrelaas te vertellen. Uit dit medisch attest komt ook niet specifiek naar voor dat verzoekster aan geheugenproblemen lijdt. Het causaal verband tussen verzoeksters geestestoestand en de tegenstrijdigheden en vaagheden in haar verklaringen, is derhalve niet aangetoond. Ook hier rust de bewijslast bij verzoekers zelf teneinde aan te tonen dat verzoekster door deze aandoening niet in de mogelijkheid is een correct asielrelaas naar voor te brengen, waar verzoekers in gebreke blijven.

Waar verzoekers bij hun verzoekschrift nog een medisch attest van de huisarts (stuk 4) voegen, stelt de Raad vast dat hierin melding wordt gemaakt van “slaapstoornissen” en “depressie” maar hieruit kan al evenmin blijken dat deze toestand de oorzaak zou zijn van verzoeksters incoherente en tegenstrijdige verklaringen.

Waar verzoekers een schending aanhalen van artikel 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie van het district Chahar Asyab in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt opnieuw verwezen naar de beoordeling dienaangaande in de met gezag van gewijsde bekleedde arresten nrs. 113 236 en 113 237, die de Raad verhinderen om in onderhavige zaak terug te komen op het in voormelde arresten ingenomen standpunt, met name dat er geenszins kon besloten worden dat er thans in het ditdistrict Chahar Asyab, provincie Kabul, een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

Verzoekers brengen ook hier geen informatie bij waaruit het tegendeel zou blijken. De verwijzing naar het ANSO rapport van het eerste kwartaal van 2013 waaruit zou blijken dat er een stijging is van de activiteit van de Armed Opposition Groups kan hier niets aan wijzigen. Uit lezing van de door verzoeker aangehaalde pagina blijkt dat het ANSO rapport melding maakt van een stijging van activiteit van de Armed Opposition Groups in geheel Afghanistan; er wordt geen onderscheid gemaakt al naargelang de provincies. Ook waar gesteld wordt dat de provincie Kabul geregistreerd staat tussen de provincies waar er een bovengemiddelde groei is van het aantal incidenten en dat er in de provincie Kabul sprake is van een “verslechterende” veiligheidssituatie, toont niet aan dat er in de provincie Kabul een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande blijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land.

Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF